

undgaas, maa man være imod ekstraordinære Gjennemførelser af Lovforslag. Der er jo dem, der have Tiden optagen af andre Forhold, saa at de ikke altid strax kunne fæste sig over en Sag, fordi den nu er bestemt til at gennemføres hurtigt. Naar det saa er fæst, fortryde de bagefter meget, at man ikke har haft Tid og Veilighed til at stænte forskellige Forhold vedrørende Lovforslaget, som er jaget igjennem, den fornødne Opmærksomhed. Da Ministeren med Hensyn til selve Hovedspørgsmaalet jo synes at have Grund til at forvente Tilslutning fra Thingets Side, det vil sige, at faae Ret til Forbud og eventuelt Medslagning osv., kan jeg ikke se, at det fra den Side har nogen særlig Hast, og naar man tror at kunne henbise til et Lovforslag, der kommer efter dette, hvor vi kunne faae mere endelige Bestemmelser, tror jeg ikke, at vore Vilkaar her for saglig Behandling ere af den Bestaafenhed, at vi skulle lade den Juhl flyve, vi have i Haanden, i Forventning om, at faae nogle af dem, der sidde paa Taget, men at vi saa meget som mulig skulle se at faae det, vi ville have, sat fast i Lovforslaget, inden vi lade det gaa fra os for at blive til Lov. Det er det Sikkreste efter den Stilling, Folkethinget har havt, og efter de Hensyn, man hidtil har taget, baade naar der var Tale om at faae en endelig Lov, og naar man har sprungen os over af Hensyn til at tage en provisorisk Lov. Den høitærede Minister har svaret mig paa min Udtalelse om § 2, at det var ogjaa hans Mening, at det skulde betyde, at paa Løsepladserne maa der fremtidig ingen Opdrætning af Svin finde Sted, og saalænge han staar for dette, vil det ikke blive tilladt, og han siger i Dag, at det er hans Mening, at der skal exproprieres. Men naar det er Ministerens Mening, og Sagen i og for sig maa anses for at være saa begrundet, at den har Landets almindelige og offentlige Mening for sig, hvorfor i al Verden skulde vi saa ikke bekræfte dette ved selve Behandlingen af Forslaget? Vilde det være forsvarligt at lade Spørgsmaal af den Natur staa i et Lovforslag, naar vi Alle ere enige om, hvorledes det skal udtrykkes? Det er mig ubegribeligt, og det er mig saa meget mere ubegribeligt, som jeg ikke forstaar, hvorledes en Expro-

priation eller Taxation skal finde Sted, naar der skal tages paa en Bestemmelse om en midlertidig Undladelse af Brugen. Hvad Erstatning skal han have for en midlertidig Undladelse af Brugen, naar man vel kort efter, maasse Maaneder efter, Mar efter, giver en bedre Taxering for det absolute Dphor af Brugen? Jeg tror, at man faar Taxation for en billigere Sum, naar man tager den strax paa den Basis, hvor Taxationen skal finde Sted. Jeg maa derfor fremdeles fastholde, at man ikke lader § 2 gaa fra sig uden bestemt Forbud mod, at der paa disse Løsepladser finder Svineopdrætning Sted, og jeg kan ikke se rettere, end at ogsaa andre levende spiselige Ting skulde forbydes at opdrættes der. Vort Hønsedpdræt her til Lands har jo allerede faaet en saa stor økonomisk Betydning ved Udførsel og til Brug, at vi kunne ikke paa saadanne Steder ønske at faae dette Opdræt fordærvet. Det staar saa meget mere vagt i § 2, om det ikke videre skal være tilladt, eller om der skal gjøres Undtagelser, som der i § 3 staar, at hvor disse Foranstaltninger ikke maatte finde Sted, kan der dog fordres bestemt Indskrænkning i Svineholdet paa de nævnte Pladser. Altsaa i begge Paragrafer staar det hen som noget rent Midlertidigt, som man er overbevist om skulde være den endelige Bestemmelse. Jeg kan ikke sjonne det forsvarligt, at Statskassen skal udrede hele Erstatningen for Medslagningen paa Løsepladserne og eventuelt Erstatning for Dygninger, som vi ikke kjende der, o.s.v. Hele det Uvæsen og den Indflydelse, som dette har faaet paa hele det Forhold, som vi her behandle, og som kun er gaaet, fordi det naturligvis i Fræstand har taget sig ganske anderledes ud end nærvæd, burde efter min Mening været forhindret for længe siden. Reglementet for det veterinære Sundhedsraad siger, at dette Raad vil have at meddele Regeringen Betænkninger og Forslag angaaende de Foranstaltninger, der saavel i Almindelighed som i enkelte Tilfælde maatte være at træffe for at sikke Husdyrenes Sundhed og Liv. — Sundhedsraadet bestaar af 8—10 Medlemmer, og det har desuden Berettigelsen og Forpligtelsen til at instruere Dyrlægerne, og der er jo Dyrlæger i stort Antal her omkring Kjøbenhavn — og jeg forstaar derfor ikke, hvorledes det kan være Sundhedsraadets enkelte Medlemmer